TEISINGUMO TEISMO (pirmoji kolegija) SPRENDIMAS

2016 m. birželio 8 d.*

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą — Laisvas kapitalo judėjimas — SESV 63 ir 65 straipsniai — Dovanojimo mokesčiai — Nacionalinėje teritorijoje esančio nekilnojamojo turto dovanojimas — Nacionalinės teisės normos, pagal kurias rezidentams taikoma didesnė neapmokestinamoji suma nei nerezidentams — Numatyta pasirinktina tvarka, pagal kurią kiekvienam asmeniui, gyvenančiam Sąjungos valstybėje narėje, gali būti taikoma didesnė neapmokestinamoji suma“

Byloje C-479/14

dėl *Finanzgericht Düsseldorf* (Diuseldorfo finansų teismas, Vokietija) 2014 m. spalio 22 d. sprendimu, kurį Teisingumo Teismas gavo 2014 m. spalio 28 d., pagal SESV 267 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

Sabine Hünnebeck

prieš

Finanzamt Krefeld

TEISINGUMO TEISMAS (pirmoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkė R. Silva de Lapuerta, teisėjai A. Arabadjiev, J.-C. Bonichot, S. Rodin ir E. Regan (pranešėjas),

generalinis advokatas M. Wathelet,

posėdžio sekretorė C. Strömholm, administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2015 m. gruodžio 16 d. posėdžiui,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

— S. Hünnebeck, atstovaujamos advokato M. Sarburg,

— Vokietijos vyriausybės, atstovaujamos T. Henze ir K. Petersen,

— Europos Komisijos, atstovaujamos M. Wasmeier, W. Roels ir B.-R. Killmann,

susipažinęs su 2016 m. vasario 18 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

* Proceso kalba: vokiečių.

Sprendimą

1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas dėl SESV 63 straipsnio 1 dalies ir 65 straipsnio išaiškinimo.

2 Šis prašymas pateiktas nagrinėjant Sabine Hünnebeck ir *Finanzamt Krefeld* (Krėfeldo mokesčių inspekcija) ginčą dėl dovanojamo turto mokesčio, mokėtino už Vokietijoje esančio žemės sklypo dovanojimą, apskaičiavimo.

Teisinis pagrindas

Sąjungos teisė

3 1988 m. birželio 24 d. Tarybos direktyvos 88/361/EEB dėl Sutarties 67 straipsnio[, panaikinto Amsterdamo sutartimi,] įgyvendinimo (OL L 178, p. 5; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 10 sk., 1 t., p. 10) 1 straipsnyje nurodyta:

„1. Nepažeisdamos toliau pateikiamų nuostatų, valstybės narės panaikina kapitalo judėjimų tarp asmenų, gyvenančių valstybėse narėse, apribojimus. Šios direktyvos taikymui palengvinti kapitalo judėjimai skirstomi pagal I priede pateiktą nomenklatūrą.

2. Pervedimai, susiję su kapitalo judėjimais, atliekami tomis pačiomis valiutų keitimo kurso sąlygomis kaip ir su einamaisiais sandoriais susiję mokėjimai.“

4 Tarp minėtos direktyvos I priede išvardytų kapitalo judėjimo rūšių šio priedo XI skyriuje „Asmeninio kapitalo judėjimai“, be kita ko, minimos dovanos ir labdara.

Vokietijos teisė

5 1997 m. vasario 27 d. Paveldimo ir dovanojamo turto mokesčio įstatymo (*Erbschaftsteuer- und Schenkungsteuergesetz*) (*BGBl.* 1997 I, p. 378), paskutinį kartą iš dalies pakeisto 2011 m. gruodžio 7 d. įstatymo (*BGBl.*, 2011 I, p. 2592) 11 straipsniu (toliau – *ErbStG*), 1 straipsnyje „Apmokestinami sandoriai“ nustatyta:

„1. Paveldimo (dovanojamo) turto mokesčiu apmokestinami:

1) įgijimas mirties atveju;

2) dovanojimas *inter vivos*;

3) tiksliniai perleidimai;

<...>

2. Jeigu nenustatyta kitaip, šio įstatymo nuostatos dėl įgijimo mirties atveju taikomos ir dovanojimo sandoriams, ir tiksliniams perleidimams, o dovanojimo sandoriams taikomos nuostatos taip pat taikomos tiksliniams perleidimams tarp gyvų asmenų.“

6 *ErbStG* 2 straipsnyje „Asmeninė mokestinė prievolė“ nustatyta:

„1. Prievolė mokėti mokestį atsiranda:

1) 1 straipsnio 1 dalies 1–3 punktuose numatytais atvejais – visam įgyjamam turtui, kai palikėjas mirties dieną, dovanotojas dovanojimo sandorio įvykdymo momentu arba įgijėjas prievolės mokėti mokestį atsiradimo momentu (9 straipsnis) yra Vokietijos rezidentai (neribota mokestinė prievolė). Vokietijos gyventojais laikomi:
   a) fiziniai asmenys, turintys nuolatinę ar įprastą gyvenamąją vietą nacionalinėje teritorijoje,
   b) Vokietijos piliečiai, kurie ne ilgiau kaip penkerius metus nuolat gyveno užsienyje ir neturėjo gyvenamosios vietos nacionalinėje teritorijoje,

<...>

3) visais kitais atvejais, nepažeidžiant 3 dalies, – įgyjamam turtui, kurį sudaro nacionalinėje teritorijoje esantis turtas pagal *Bewertungsgesetz* [(Vertinimo įstatymas, toliau – *BewG*)] 121 straipsnį (ribota mokestinė prievolė).

<...>

3. Įgijėjo prašymu visam įgyjamam turtui, kuris pagal [*BewG*] 121 straipsnį laikomas nacionalinėje teritorijoje esančiu turtu (1 dalies 3 punktas), taikoma neribota mokestinė prievolė, kai palikėjo gyvenamoji vieta jo mirties dieną, dovanotojo – dovanojimo sandorio įvykdymo momentu arba įgijėjo – prievolės mokėti mokestį atsiradimo momentu (9 straipsnis) yra Europos Sąjungos valstybėje narėje arba valstybėje, kurioje taikomas [1992 m. gegužės 2 d.] Europos ekonominės erdvės susitarimas (OL L 1, 1994, p. 3; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 11 sk., 52 t., p. 3, toliau – EEE)]. Kelių turto objektų, to paties asmens įgytų per dešimt metų iki turto perdavimo ir per dešimt metų po perdavimo, vertė taip pat visiškai apmokestinama ir sudedama pagal 14 straipsnį.<...>“

7 *ErbStG* 14 straipsnio „Atsižvelgimas į anksčiau įgytą turtą“ 1 dalyje nustatyta:

„Kelių per dešimt metų to paties asmens tam pačiam įgijėjui perduotų turto objektų vertė skaičiuojama pridedant prie paskiausiai įgyto turto objekto vertės ankstesnę ankstesnių įgijimų vertę. Iš visai sumai tenkančio mokesčio atimamas mokestis, kuris būtų tekęs ankstesniems įgijimams pagal asmeninę įgijėjo padėtį ir remiantis paskutinio įgijimo momentu galiojusiomis teisės nuostatomis. <...>“

8 *ErbStG* 15 straipsnio „Mokestinės klasės“ 1 dalyje numatyta:

„Remiantis asmeniniu įgijėjo santykiu su palikėju ar dovanotoju, skiriamos tokios trys mokestinės klasės:

I mokestinė klasė:

1) sutuoktinis ir partneris,

2) vaikai ir sutuoktinio vaikai,

<...>“

9 16 straipsnyje „Neapmokestinamosios sumos“ nustatyta:

„1. Neribotos mokestinės prievolės atvejais (2 straipsnio 1 dalies 1 punktas ir 3 dalis) paveldimo turto mokesčiu neapmokestinamas:

1) sutuoktinio ir partnerio įgyjamas turtas, kurio vertė siekia iki 500 000 EUR;

2) vaikų, kaip jie suprantami pagal I mokestinės klasės 2 punktą, ir mirusio vaiko vaikų, kaip jie suprantami pagal I mokestinės klasės 2 punktą, įgyjamas 400 000 EUR vertės turtas;

<...>

2. Ribotos mokestinės prievolės atvejais (2 straipsnio 1 dalies 3 punktas) taikoma ne 1 dalyje nurodyta neapmokestinamoji suma, o 2 000 EUR dydžio neapmokestinamoji suma.“

10 1991 m. vasario 1 d. paskelbtos redakcijos *BewG* (*BGBl.*, 1991 I, p. 230) 121 straipsnyje „Nacionalinėje teritorijoje esantis turtas“, paskutinį kartą iš dalies pakeistame 2011 m. gruodžio 7 d. įstatymo 10 straipsniu (*BGBl.* 2011 I, p. 2592), nustatoma:

„Nacionalinėje teritorijoje esantį turtą sudaro:

1) nacionalinėje teritorijoje esantis žemės ir miškų ūkio paskirties turtas;

2) nacionalinėje teritorijoje esantis nekilnojamasis turtas;

<...>“

Pagrindinė byla ir prejudicinis klausimas

11 S. Hünnebeck ir jos dvi dukros yra Vokietijos pilietės. Jos gyvena Glosteršyre (Jungtinė Karalystė). Nuo 1996 m. S. Hünnebeck nebegyvena Vokietijoje. Jos dukros Vokietijoje niekada negyveno.

12 S. Hünnebeck buvo Diuserdorfe (Vokietija) esančio žemės sklypo bendraturtė, jai priklausė pusė šio sklypo. 2011 m. rugsėjo 20 d. notariškai patvirtinta sutartimi ji šią ploto dalį, padalintą po lygiai pusiau, perleido savo dukroms. Pagal šią sutartį ji privalėjo sumokėti taikytiną dovanojimo mokestį. 2012 m. sausio 12 d. advokatas, kaip papildomas nepilnametės dukros globėjas, patvirtino 2011 m. rugsėjo 20 d. sutartyje padarytus pareiškimus.

13 Dviem 2012 m. gegužės 31 d. pranešimais Krėfeldo mokesčių inspekcija nurodė S. Hünnebeck sumokėti dovanojimo mokestį už kiekvienai dukrai perleistas aptariamo žemės sklypo dalis – po 146 509 EUR už dalį. Nustatydama dovanojimo mokestį ši inspekcija iš ribotai apmokestinamų asmenų atitinkamos įsigyto turto vertės atėmė 2 000 EUR neapmokestinamą sumą.

14 S. Hünnebeck pateikė administracinį skundą, siekdama, kad dėl kiekvienos dalies, perleistos vaikams, būtų pripažinta jos teisė į 400 000 EUR dydžio neapmokestinamąją sumą, suteikiamą neribotai apmokestinamiems asmenims pagal *ErbStG* 16 straipsnio 1 dalies 2 punktą. Teismas skundą atmetė. Dėl šio atmetimo S. Hünnebeck kreipėsi į *Finanzgericht Düsseldorf* (Diuseldorfo finansų teismas, Vokietija) su ieškiniu reikalaudama taikyti tokią neapmokestinamąją sumą. Šiame teisme S. Hünnebeck teigia, kad ji mokesčių įstaigoms nepateikė prašymo taikyti neapmokestinamąją sumą pagal *ErbStG* 2 straipsnio 3 dalį, nes ši nuostata, įsigaliojusi jau įvykdžius dovanojimo sandorį, jai netaikoma ir įpareigoja atsižvelgti į ankstesnius dovanojimo sandorius, įvykdytus iki pagrindinėje byloje nagrinėjamo sandorio.

15 Krėfeldo mokesčių inspekcija minėtame teisme teigia, kad pagal *ErbStG* 2 straipsnio 3 dalį garantuojamas visiškai vienodas požiūris į neribotai ir ribotai apmokestinamus asmenis.

16 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas abejoja dėl *ErbStG* 16 straipsnio 2 dalies, įskaitant kai ji siejama su šio įstatymo 2 straipsnio 3 dalimi, atitikties SESV 63 straipsnio 1 daliai ir 65 straipsniui.

17 Šis teismas pažymi, kad 2010 m. balandžio 22 d. Sprendime *Mattner* (C-510/08, EU:C:2010:216) Teisingumo Teismas išreiškė savo nuomonę dėl *ErbStG* 16 straipsnio 2 dalies, kuri suformuluota praktiškai identiškai kaip ir pagrindinėje byloje nagrinėjamos nuostatos versija, atitikties Sąjungos teisei. Jis mano, kad, atsižvelgiant vien į šį sprendimą, ieškinį, su kuriuo į jį kreiptasi, reikia patenkinti, nes Sąjungos teisė draudžia kartu taikyti *ErbStG* 2 straipsnio 1 dalies 3 punktą ir 16 straipsnio 2 dalį, pagal kuriuos S. Hünnebeck ir jos dukroms buvo pritaikyta 2 000 EUR dydžio neapmokestinamoji suma, nes S. Hünnebeck ir jos dukros nagrinėjamo dovanojimo sandorio įvykdymo dieną gyveno Jungtinėje Karalystėje, nors, jei dovanotoja ar įgijėjos tą pačią dieną būtų gyvenusios Vokietijoje, pagal *ErbStG* 2 straipsnio 1 dalies 1 punkto a papunktį, siejamą su 15 straipsnio 1 dalimi ir 16 straipsnio 1 dalies 2 punktu, ši neapmokestinamoji suma būtų buvusi 400 000 EUR dydžio.

18 Vis dėlto prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui kyla klausimas, ar Vokietijos įstatymų leidėjui sureagavus į 2010 m. balandžio 22 d. Sprendimą *Mattner* (C-510/08, EU:C:2010:216) ir priėmus *ErbStG* 2 straipsnio 3 dalį, ši išvada kaip nors pasikeistų.

19 Remdamasis teismo praktika, įtvirtinta 2006 m. gruodžio 12 d. Sprendime *Test Claimants in the FII Group Litigation* (C-446/04, EU:C:2006:774, 162 punktas), 2010 m. kovo 18 d. Sprendime *Gielen* (C-440/08, EU:C:2010:148, 53 punktas) ir 2013 m. vasario 28 d. Sprendime *Beker* (C-168/11, EU:C:2013:117, 62 punktas), šis teismas pažymi, jog, nors Teisingumo Teismas dar nėra nusprendęs dėl šio klausimo, vis dėlto jis manė, kad nacionalinės teisės aktas gali būti nesuderinamas su Sąjungos teise, kai jo taikymas yra pasirinktinis. Todėl prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas mano, kad, tikėtina, įtraukus į *ErbStG 2* straipsnio 3 dalį nebuvo panaikintas *ErbStG* 16 straipsnio 2 dalies nesuderinamumas su Sąjungos teise, nes apmokestinamajam asmeniui nepateikus jokio prašymo automatiškai taikoma *ErbStG* 16 straipsnio 2 dalis.

20 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas taip pat abejoja dėl *ErbStG* 2 straipsnio 3 dalyje nustatytos taisyklės atitikties Sąjungos teisei.

21 Viena vertus, pagal šią nuostatą įgijėjas gali prašyti jam pritaikyti didesnę neapmokestinamąją sumą tik tuomet, jei turto palikėjas mirties dieną, dovanotojas arba įgijėjas turto įgijimo dieną gyveno Europos Sąjungos valstybės narės teritorijoje arba valstybėje, kurioje taikomas EEE susitarimas, nors Teisingumo Teismas savo 2013 m. spalio 17 d. Sprendime *Welte* (C-181/12, EU:C:2013:662) nusprendė, kad pagal Sąjungos teisę draudžiamos tokios valstybės narės teisės nuostatos dėl dovanojamo turto mokesčio nustatymo, kuriose numatyta, kad neapmokestinamoji suma nuo apmokestinimo bazės šios valstybės teritorijoje esančio nekilnojamojo turto objekto dovanojimo atveju, jeigu turto palikėjas ir įgijėjas palikėjo mirties dieną turi nuolatinę gyvenamąją vietą kitoje valstybėje narėje, yra mažesnė nei neapmokestinamoji suma, kuri taikoma, jeigu bent vieno iš jų gyvenamoji vieta tuo metu būtų buvusi minėtoje valstybėje narėje.

22 Kita vertus, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas konstatuoja, kad *ErbStG* 2 straipsnio 3 dalies antras sakinys įpareigoja apmokestinti visą turtą, iš to paties asmens įgytą per dešimt metų iki ir dešimt metų po nagrinėjamo turto įgijimo, apmokestinamas sumas sumuojant pagal *ErbStG* 14 straipsnį. Taigi *ErbStG* 2 straipsnio 1 dalies 1 punkte nurodytų apmokestinamųjų asmenų atveju neapmokestinamoji suma yra susijusi su visu to paties asmens per dešimt metų įgytu dovanojamu turtu, o šioje 2 straipsnio 3 dalyje nurodytų apmokestinamųjų asmenų atveju atsižvelgiama į 20 metų laikotarpį.

23 Tokiomis aplinkybėmis *Finanzgericht Düsseldorf* (Diuseldorfo finansų teismas) nutarė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šį prejudicinį klausimą:

„Ar SESV 63 straipsnio 1 dalis, siejama su 65 straipsniu, aiškintina taip, kad pagal ją draudžiamos valstybės narės teisės normos, kuriose numatyta, kad apskaičiuojant dovanojamo turto mokestį neapmokestinamoji suma nuo apmokestinimo bazės šios valstybės teritorijoje esančio žemės sklypo dovanojimo atveju, jeigu dovanojimo sandorio įvykdymo momentu dovanotojas ir apdovanotasis turi nuolatinę gyvenamąją vietą kitoje valstybėje narėje, yra mažesnė nei neapmokestinamoji suma, kuri būtų buvusi taikoma, jeigu bent vienas iš jų tuo laikotarpiu būtų turėjęs gyvenamąją vietą pirmoje valstybėje narėje, net ir tuomet, jei kitose valstybės narės teisės normose numatyta, kad apdovanotojo prašymu taikoma (didesnė) neapmokestinamoji suma (kai įskaičiuojamas visas iš dovanotojo per dešimt metų iki dovanojimo ir dešimt metų po jo įgytas turtas)?“

Dėl prejudicinio klausimo

Pirminės pastabos

24 Pirma, primintina, kad Vokietijos įstatymų leidėjo nustatytą tvarką, pagal kurią apskaičiuojant dovanojamo turto mokesčius neapmokestinamoji suma nuo apmokestinimo bazės šios valstybės teritorijoje esančio nekilnojamojo turto dovanojimo atveju, kai dovanotojas ir apdovanotasis dovanojimo sandorio įvykdymo dieną gyvena kitoje valstybėje narėje, yra mažesnė nei neapmokestinamoji suma, kuri būtų taikoma, jei bent vienas iš jų tą pačią dieną būtų gyvenęs pirmoje valstybėje narėje, Teisingumo Teismas 2010 m. balandžio 22 d. Sprendime *Mattner* (C-510/08, EU:C:2010:216) pripažino nepateisinamu laisvo kapitalo judėjimo apribojimu ir taip pat priėmė 2014 m. rugsėjo 4 d. Sprendimą *Komisija / Vokietija* (C-211/13, EU:C:2014:2148), kuriame pripažino įsipareigojimų neįvykdymą.

25 Šioje byloje neginčijama, kad ši apmokestinimo tvarka visuomet taikoma, kai dovanojimo sandorį įvykdo nerezidentai ir apdovanotasis nėra pateikęs prašymo taikyti didesnę neapmokestinamąją sumą. Joks Teisingumo Teismo turimas bylos medžiagos dokumentas neleidžia konstatuoti, kad nagrinėjant šį prašymą priimti prejudicinį sprendimą minėtą apmokestinimo tvarką reikia vertinti kitaip.

26 Taigi, nacionalinių įstatymų leidėjas paliko galioti šią apmokestinimo tvarką, bet iš dalies pakeitė *ErbStG* 2 straipsnį į jį įterpdamas 3 dalį, pagal kurią tuomet, kai dovanojimo sandorį sudaro nerezidentai, apdovanotasis gali prašyti taikyti didesnę neapmokestinamąją sumą, kurią numatyta taikyti dovanojimo sandoriams, kurių bent viena šalis yra rezidentė.

27 Antra, reikia sukonkretinti šio prašymo priimti prejudicinį sprendimą dalyką.

28 Pirma, pažymėtina, kad Komisija teigia, jog *ErbStG* sąlyga, pagal kurią įgijėjai nerezidentai gali prašyti taikyti didesnę neapmokestinamąją sumą tik tuomet, jei įgijėjas arba dovanotojas gyvena Sąjungos valstybėje narėje arba valstybėje, kurioje taikomas EEE susitarimas, prieštarauja Teisingumo Teismo praktikai, suformuluotai 2013 m. spalio 17 d. Sprendime *Welte* (C-181/12, EU:C:2013:662), nes tokia neapmokestinamoji suma netaikoma, kai dovanotojas ir įgijėjas gyvena trečiojoje valstybėje.

29 Nors klausimo formuluotėje aiškiai nedaroma nuorodos į šį nagrinėjamą nacionalinės teisės normos aspektą, iš prašymo priimti prejudicinį sprendimą matyti, jog prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas šiuo klausimu taip pat turi abejonių dėl nacionalinės teisės aktų atitikties Sąjungos teisei.

30 Vis dėlto primintina, kad, nors nacionalinio teismo pateiktiems klausimams dėl Sąjungos teisės išaiškinimo, atsižvelgiant į jo paties nurodytas faktines aplinkybes ir teisinį pagrindą, kurių tikslumo Teisingumo Teismas neprivalo tikrinti, taikoma svarbos prezumpcija, nacionalinio teismo pateiktą prašymą priimti prejudicinį sprendimą Teisingumo Teismas gali atmesti, jei yra akivaizdu, jog prašymas išaiškinti Sąjungos teisę visiškai nesusijęs su pagrindinės bylos faktais ar dalyku, kai problema yra hipotetinė arba kai Teisingumo Teismui nežinomos faktinės aplinkybės ar teisiniai pagrindai, kurie yra būtini, kad jis galėtų naudingai atsakyti į jam pateiktus klausimus (šiuo klausimu žr. 2013 m. vasario 28 d. Sprendimo *Beker*, C-168/11, EU:C:2013:117, 19 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

31 Šiuo atveju neginčytina, kad ir S. Hünnebeck, ir jos dvi dukros, nagrinėjamo turto įgijėjos, tą dieną, kai buvo įvykdytas dovanojimo sandoris, gyveno Jungtinėje Karalystėje.

32 Šiomis aplinkybėmis, kadangi šio sprendimo 28 punkte nurodyta atitikties problema nėra susijusi su pagrindinės bylos aplinkybėmis, ji yra hipotetinė ir šioje byloje Teisingumo Teismas dėl jos neturi pateikti atsakymo.

33 Antra, nesutariama dėl nagrinėjamos nacionalinės teisės normos aiškinimo, kiek tai susiję su laikotarpiu, į kurį turi būti atsižvelgta siekiant susumuoti dovanojamo turto vertes *EsrbStG* 2 straipsnio 3 dalyje nurodytu atveju.

34 Taigi, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas mano, kad minėtu atveju apmokestinamoji bazė, kuriai taikoma nurodyta neapmokestinamoji suma, atitinka bendrą per 20 metų padovanoto turto vertę, o tuomet, kai dovanotojas arba įgijėjas gyvena Vokietijoje, ši apmokestinamoji bazė atitinka bendrą per dešimt metų padovanoto turto vertę.

35 Tačiau Vokietijos vyriausybė ginčija šį *ErbStG* 2 straipsnio 3 dalies ir 14 straipsnio aiškinimą. Šios vyriausybės manymu, tiek tuomet, kai dovanojimo sandorio šalys yra nerezidentės, tiek tuomet, kai bent viena šio sandorio šalis yra rezidentė, turto, padovanoto per dešimt metų iki šio paskutinio dovanojimo, vertės susumuojamos. O tuo atveju, kai šios nuostatos taikomos įgijėjo prašymu, apmokestinamas visas per 20 metų padovanotas turtas.

36 Šiuo klausimu vis dėlto reikia priminti, kad tik prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas turi kompetenciją nustatyti ir vertinti nagrinėjamos bylos faktines aplinkybes bei aiškinti ir taikyti nacionalinę teisę (žr. 2008 m. rugsėjo 11 d. Sprendimo *Eckelkamp ir kt.*, C-11/07, EU:C:2008:489, 32 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką). Taip pat primintina, kad Teisingumo Teismas turi iš esmės nagrinėti tik tuos klausimus, kuriuos nacionalinis teismas nusprendė jam pateikti. Dėl bylai svarbių nacionalinės teisės aktų taikymo Teisingumo Teismas turi atsižvelgti aplinkybes, kurios, jo manymu, buvo nustatytos nacionalinio teismo, ir į tai, ar nėra saistomas vienos iš pagrindinės bylos šalių samprotavimų, kuriuos nacionalinis teismas tik pakartojo, nepateikdamas dėl jų savo nuomonės (2003 m. kovo 6 d. Sprendimo *Kaba*, C-466/00, EU:C:2003:127, 41 punktas). Taigi, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, o ne Teisingumo Teismas turi nustatyti nagrinėjamos nacionalinės teisės normos reikšmę ir poveikį Vokietijos teisėje ir, konkrečiai kalbant, didesnės neapmokestinamosios sumos, kuri, pateikus prašymą, taikoma įgijėjams nerezidentams, teisines pasekmes šiems įgijėjams.

37 Šiomis aplinkybėmis darytina išvada, kad savo klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės teiraujasi, ar SESV 63 ir 65 straipsniai turi būti aiškinami taip, kad jie draudžia nacionalinės teisės normas, kuriose, kiek tai susiję su nerezidentų sudarytais dovanojamo turto sandoriais, numatyta, viena vertus, nesant atskiro įgijėjo prašymo, vadovautis mokesčių apskaičiavimo, taikant mažesnę neapmokestinamąją sumą, tvarka, ir, kita vertus, tokio įgijėjo prašymu vadovautis mokesčių apskaičiavimo, taikant didesnę neapmokestinamąją sumą, tvarka, kai bent viena dovanojimo sandorio šalis yra rezidentė; kai šią tvarką parenka įgijėjas nerezidentams, siekiant apskaičiuoti

mokėtinus mokesčius už nagrinėjamą dovanojimo sandorį, atsižvelgiama į viso to paties asmens tam pačiam apdovanotajam perduotų turto objektų, įgytų per dešimt metų iki dovanojimo ir dešimt metų po jo, vertės bendrą sumą.

Dėl laisvo kapitalo judėjimo apribojimo egzistavimo

38 Pagal nusistovėjusią Teisingumo Teismo praktiką SESV 63 straipsnio 1 dalis apskritai draudžia kapitalo judėjimo tarp valstybių narių apribojimus (žr. 2015 m. rugsėjo 17 d. Sprendimo *F. E. Familienprivatstiftung Eisenstadt*, C-589/13, EU:C:2015:612, 35 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

39 Šioje byloje neginčijama, kad pagrindinėje byloje nagrinėjamas turto dovanojimas yra sandoris, kuriam taikomas SESV 63 straipsnio 1 dalis.

40 Dėl klausimo, ar nagrinėjamos teisės normos yra apribojimas, kaip tai suprantama pagal šią nuostatą, primintina, kad nacionalinės teisės normos, pagal kurias nustatoma nekilnojamojo turto vertė apskaičiuojant mokesčio, mokėtino įgyjant nekilnojamąjį turtą dovanojimo būdu, sumą, gali ne tik atgrasyti nuo atitinkamoje valstybėje narėje esančio nekilnojamojo turto pirkimo, bet ir sumažinti kitos negu minėto turto buvimo valstybės narės rezidento dovanojamo turto vertę (žr. 2010 m. balandžio 22 d. Sprendimo *Mattner*, C-510/08, EU:C:2010:216, 25 punktą).

41 Šioje byloje iš prašymo priimti prejudicinį sprendimą matyti, viena vertus, kad priėmus *ErbStG* 2 straipsnio 3 dalį nustatyta apmokestinimo sistema, pagal kurią įgijėjas nerezidentas gali pasinaudoti didesne neapmokestinamąja suma, numatyta dovanojimų sandorių, kuriuose bent viena šalis yra rezidentė, atveju, yra taikoma pasirinktinai ir, kita vertus, kad įgijėjui nerezidentui nusprendus ja pasinaudoti, apskaičiuojant pagal nagrinėjamą dovanojimo sandorį mokėtinus mokesčius susumuojama bendra iš to paties asmens per dešimt metų iki dovanojimo ir dešimt metų po jo įgytų dovanų vertė, nors dovanojimo sandorių, kurių bent viena šalis yra rezidentė, vertė susumuojama tik tuomet, kai šie sandoriai buvo įvykdyti per dešimties metų laikotarpį.

42 Dėl minėtos apmokestinimo sistemos pasirenkamojo pobūdžio pažymėtina, kad net darant prielaidą, jog tokia sistema suderinama su Sąjungos teise, iš teismo praktikos išplaukia, kad judėjimo laisvę ribojanti nacionalinė tvarka vis dėlto gali būti nesuderinama su Sąjungos teise, net jeigu jos taikymas yra tik pasirenkamojo pobūdžio. Šiuo aspektu nustatyta galimybė pasirinkti, kuri gali padaryti situaciją suderinamą su Sąjungos teise, savaime neištaisytų sistemos, kaip antai įtvirtintos ginčijamose teisės normose, kuriose numatyta su šia teise nesuderinama apmokestinimo tvarka, neteisėtumo. Taip juo labiau būtų tokiu atveju, kai Sąjungos teisės neatitinkanti apmokestinimo tvarka būtų automatiškai taikoma nesant galimybės mokesčio mokėtojui pasirinkti (2013 m. vasario 28 d. Sprendimo *Beker*, C-168/11, EU:C:2013:117, 62 punktas ir jame nurodyta teismo praktika).

43 Taigi, siekiant prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui pateikti naudingą atsakymą šioje byloje, reikia išnagrinėti, ar apmokestinimo sistema, kaip nustatyta priėmus *ErbStG* 2 straipsnio 3 dalį, atitinka SESV nuostatas, susijusias su laisvu kapitalo judėjimu.

44 Šiuo klausimu, kiek tai susiję su atitinkamų dovanojimo sandorių, į kuriuos atsižvelgiama taikant didesnę neapmokestinamąją sumą, vertės susumavimo laikotarpio trukme, pažymėtina, kad, nors dovanojimo sandoriams, kuriuos sudaro nerezidentai, įgijėjų prašymu taikoma didesnė neapmokestinamoji suma atitinka sumą, kuri taikoma dovanojimo sandoriams, kurių bent viena šalis yra rezidentė, vis dėlto laikotarpis, per kurį susumuojamos dovanojimo sandorių vertės, skiriasi, atsižvelgiant į tai, ar dovanojimo sandoriai priskiriami prie pirmosios, ar antrosios kategorijos.

45 Darant tokią prielaidą, kurią turi patvirtinti prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, nesant reikalo nagrinėti klausimo dėl tokios sistemos, kaip numatyta *ErbStG* 2 straipsnio 3 dalyje, kiek ja visam nerezidento dovanojamam turtui taikomas visiškas apmokestinimas, atitikties, konstatuotina, kad nerezidentų dovanojimo sandoriams taikomas ilgesnis sumavimo laikotarpis nei dovanojimų sandoriams, kuriuose bent viena šalis yra rezidentė, gali lemti, jog pirmajai dovanojimo sandorių kategorijai taikoma didesnė neapmokestinamoji suma nei antrajai šių sandorių kategorijai, ir dėl to pirmoji dovanojimo sandorių kategorija apmokestinama didesniu dovanojamo turto mokesčiu, nei taikomas antrosios dovanojimo sandorių kategorijos atveju. Tokia sistema apriboja kapitalo judėjimą ir gali sumažinti dovanos, į kurią įeina šis turto objektas, vertę (pagal analogiją žr. 2010 m. balandžio 22 d. Sprendimo *Mattner*, C-510/08, EU:C:2010:216, 27 punktą).

46 Taip pat pažymėtina, kad tokią padėtį dar labiau apsunkina tai, kad, skirtingai nei dovanojimo sandorių, kurių bent viena šalis yra rezidentė, atveju, kai apskaičiuojant mokesčius tik ankstesnių dovanojimų vertės gali būti susumuojamos, ir taip apmokestinamajam asmeniui leidžiama numatyti mokėtinus mokesčius, dovanojimo sandorių, kurių šalys yra nerezidentės, atveju susumuojant dovanojamą turto vertę taip pat įskaičiuojamas turtas, kuris bus įgytas praėjus dešimt metų po nagrinėjamo dovanojimo, todėl įgijėjai nežinos, kokie bus taikomi dovanojimo mokesčiai. Šiuo klausimu S. Hünnebeck teigia, kad ji neprašė taikyti didesnės neapmokestinamosios sumos pagal *ErbStG* 2 straipsnio 3 dalį pirmiausia dėl šio nenuspėjamumo.

47 Konstatuotina, kad nesant nuspėjamumo nerezidentai gali būti atgrasyti nuo Vokietijoje esančio turto įsigijimo arba nuo jo išsaugojimo, nes vėliau, dovanojant šį turtą kitiems nerezidentams, ilgesniam laikui pateks į netikrumo situaciją, kiek tai susiję su mokesčiais, kuriais ateityje ši valstybė narė juos galiausiai apmokestins (pagal analogiją žr. 2011 m. rugsėjo 15 d. Sprendimo *Halley*, C-132/10, EU:C:2011:586, 22–25 punktus).

48 Šiomis aplinkybėmis konstatuotina, kad, kiek tai susiję su dovanojamo turto vertės susumavimo laikotarpio trukme, į kurią atsižvelgiama taikant didesnę neapmokestinamąją sumą, nerezidentų įvykdytų dovanojamo turto sandorių, palyginti su dovanojamo turto sandoriais, kurių bent viena šalis yra rezidentė, nepalankesnis mokestinis vertinimas yra pagal SESV 63 straipsnio 1 dalį iš principo uždraustas laisvo kapitalo judėjimo apribojimas, bet nacionalinis teismas turi patikrinti laikotarpio, per kurį apdovanotųjų nerezidentų prašymu gali būti taikoma didesnė neapmokestinamoji suma, trukmę, o tam reikia aiškinti ir taikyti valstybės narės teisę.

49 Be to, konstatuotina, kad, priešingai, nei teigia Vokietijos vyriausybė, šis skirtingas mokestinis vertinimas negali būti laikomas suderinamu su SESV nuostatomis dėl laisvo kapitalo judėjimo, nes jis susijęs su objektyviai nepanašiomis situacijomis. Konkrečiai kalbant, ši vyriausybė teigia, kad, kiek tai susiję su jų apmokestinimo bazėmis, rezidentų ir nerezidentų situacijos nėra panašios. Šios dvi apmokestinamųjų asmenų kategorijos negali būti vertinamos vienodai atsižvelgiant į teritoriškumo principą.

50 Šiuo atveju reikia priminti, kad, remiantis SESV 65 straipsnio 1 dalies a punktu, SESV 63 straipsnis „nepažeidžia valstybių narių teisės <...> taikyti atitinkamas savo mokesčių įstatymų nuostatas, pagal kurias skiriami mokesčių mokėtojai dėl jų skirtingos padėties gyvenamosios vietos arba kapitalo investavimo vietos atžvilgiu“.

51 Ši SESV 65 straipsnio nuostata, kaip pagrindinio laisvo kapitalo judėjimo principo išimtis, turi būti aiškinama siaurai. Todėl ji negali būti aiškinama taip, kad kiekvienas mokesčių teisės aktas, kuriame daromi skirtumai tarp mokesčių mokėtojų dėl jų gyvenamosios vietos arba dėl valstybės narės, kur jie investuoja savo kapitalą, automatiškai yra suderinamas su Sutartimi (žr. 2013 m. spalio 17 d. Sprendimo *Welte*, C-181/12, EU:C:2013:662, 42 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

52 Iš tiesų pačią SESV 65 straipsnio 1 dalies a punkte numatytą išimtį riboja to paties straipsnio 3 dalis, kurioje numatyta, kad šio straipsnio 1 dalyje nurodytos nacionalinės teisės nuostatos „neturi sudaryti laisvo kapitalo judėjimo ir mokėjimų, kaip nustatyta [SESV] 63 straipsnyje, savavališko diskriminavimo ar užslėpto apribojimo“ (šiuo klausimu žr. 2013 m. spalio 17 d. Sprendimo *Welte*, C-181/12, EU:C:2013:662, 43 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

53 Taigi reikia atskirti nevienodą požiūrį, leidžiamą pagal SESV 65 straipsnio 1 dalies a punktą, ir to paties straipsnio 3 dalyje draudžiamą savavališką diskriminaciją. Iš Teisingumo Teismo praktikos matyti, jog tam, kad tokios nacionalinės mokesčių teisės normos, kaip nagrinėjamos pagrindinėje byloje, pagal kurias apskaičiuojant dovanojamo turto mokestį, kiek tai susiję su neapmokestinamąja suma nuo atitinkamoje valstybėje narėje esančio nekilnojamojo turto objekto apmokestinimo bazės, daromas skirtumas, atsižvelgiant į tai, ar nuolatinė dovanotojo arba apdovanotojo gyvenamoji vieta yra šioje valstybėje narėje, ar abu jie turi nuolatinę gyvenamąją vietą kitoje valstybėje narėje, galėtų būti laikomas suderinamu su Sutarties nuostatomis dėl laisvo kapitalo judėjimo, būtina, kad nevienodas vertinimas būtų susijęs su objektyviai nepanašiomis situacijomis arba kad jis būtų pateisinamas privalomu bendrojo intereso pagrindu. Be to, kad būtų pateisinamas, skirtingas šių dviejų dovanojimo kategorijų vertinimas neturi viršyti to, kas reikalinga nagrinėjamomis teisės normomis siekiamam tikslui pasiekti (šiuo klausimu žr. 2013 m. spalio 17 d. Sprendimo *Welte*, C-181/12, EU:C:2013:662, 44 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

54 Dėl pagrindinėje byloje nagrinėjamų teisės normų iš Teisingumo Teismui pateiktos medžiagos matyti, kad dovanojamo turto mokestis už Vokietijoje esantį nekilnojamąjį turtą pagal *ErbStG* apskaičiuojamas atsižvelgiant ir į šio nekilnojamojo turto vertę, ir į galimus dovanotojo ir apdovanotojo šeiminius ryšius. Vis dėlto nei vienas, nei kitas iš šių kriterijų nepriklauso nuo dovanotojo ar apdovanotojo nuolatinės gyvenamosios vietos. Todėl, kaip tai pažymėjo generalinis advokatas savo išvados 62 punkte, kiek tai susiję su dovanojamo turto mokesčio, mokėtino už Vokietijoje esantį dovanojamą nekilnojamojo turto objektą, dydžiu, negalima konstatuoti jokio objektyvaus nevienodą mokestinį vertinimą pateisinančio skirtumo tarp asmenų, kurių nė vienas neturi nuolatinės gyvenamosios vietos šioje valstybėje narėje, situacijos ir situacijos, kai bent vieno iš šių asmenų nuolatinė gyvenamoji vieta yra šioje valstybėje. Taigi S. Hünnebeck dukrų situacija panaši į situaciją bet kokio kito įgijėjo, kuris dovanojimo būdu įgyja Vokietijoje esantį nekilnojamojo turto objektą iš Vokietijos teritorijoje gyvenančio asmens, su kuriuo jį sieja šeiminis ryšys, ir į situaciją šioje teritorijoje gyvenančio apdovanotojo, kuris tokiu būdu įgyja tokį objektą iš asmens, kuris šioje valstybėje negyvena (pagal analogiją žr. 2010 m. balandžio 22 d. Sprendimo *Mattner*, C-510/08, EU:C:2010:216, 36 punktą).

55 Iš principo pagal Vokietijos teisės aktus tiek įgijėjas, kai dovanojimo sandorį įvykdo nerezidentai, tiek įgijėjas, kai bent viena dovanojimo sandorio šalis yra rezidentė, dovanojamo turto mokesčio už Vokietijoje esančius nekilnojamojo turto objektus surinkimo tikslais traktuojami kaip apmokestinamieji asmenys. Apskaičiuojant mokesčius pagal šias teisės normas nerezidentų sudaryti dovanojamo turto sandoriai ir dovanojamo turto sandoriai, kurių bent viena šalis yra rezidentė, skirtingai traktuojami tik tiek, kiek tai susiję su laikotarpiu, į kurį atsižvelgiama taikant neapmokestinamąją sumą nuo apmokestinimo bazės. Tačiau neginčijama, kad mokestinė klasė ir mokesčio tarifas abiejų dovanojimo sandorių kategorijų atveju nustatomi pagal tas pačias taisykles (pagal analogiją žr. 2010 m. balandžio 22 d. Sprendimo *Mattner*, C-510/08, EU:C:2010:216, 37 punktą).

56 Jeigu pagal nacionalinės teisės normas dovanojimo būdu įgyto ir atitinkamoje valstybėje narėje esančio nekilnojamojo turto apmokestinimo tikslais vienodai traktuojami, viena vertus, tokį turto objektą iš dovanotojo nerezidento įgiję apdovanotieji nerezidentai ir, kita vertus, tokį turto objektą iš dovanotojo rezidento įgiję apdovanotieji nerezidentai arba rezidentai ir tokį turto objektą iš dovanotojo nerezidento įgiję apdovanotieji rezidentai, dėl to paties apmokestinimo negali – nepažeidžiant Sąjungos teisės reikalavimų – būti traktuojami skirtingai, kiek tai susiję su neapmokestinamosios sumos taikymu šio nekilnojamojo turto objekto apmokestinimo bazei. Išskyrus laikotarpį, į kurį atsižvelgiama taikant neapmokestinamąją sumą, kuria gali pasinaudoti įgijėjas, vienodai traktuodamas dovanojimus šių dviejų asmenų kategorijų naudai, nacionalinių įstatymų leidėjas pripažino, kad dovanojamo turto

mokesčio surinkimo būdų ir sąlygų aspektu tarp šių kategorijų nėra jokio objektyvaus padėties skirtumo, kuris pateisintų skirtingą vertinimą (pagal analogiją žr. 2010 m. balandžio 22 d. Sprendimo *Mattner*, C-510/08, EU:C:2010:216, 38 punktą).

57 Žinoma, reikia pripažinti, kad, kaip teigia Vokietijos vyriausybė, dovanojamo turto apmokestinimo bazė, taikoma apdovanotajam nerezidentui, kuris ribotai apmokestinamas dovanojamo turto mokesčiu Vokietijoje, iš principo yra mažesnė nei dovanojamo turto apmokestinimo bazė, kuri taikoma apdovanotajam rezidentui ar nerezidentui, kuris šioje valstybėje narėje neribotai apmokestinamas šiuo mokesčiu (pagal analogiją žr. 2013 m. spalio 17 d. Sprendimo *Welte*, C-181/12, EU:C:2013:662, 52 punktą).

58 Tačiau ši aplinkybė negali paneigti pirma pateiktų išvadų, kaip matyti iš Teisingumo Teismo praktikos (žr. pirmiausia 2014 m. rugsėjo 3 d. Sprendimo *Komisija / Ispanija*, C-127/12, nepaskelbtas Rink., EU:C:2014:2130, 77 ir 78 punktus), ypač kadangi laikotarpis, į kurį atsižvelgiama pagal pagrindinėje byloje nagrinėjamą teisės normą taikant neapmokestinamąją sumą nuo apmokestinimo bazės, nekinta pagal dovanojamo turto apmokestinimo bazės sumą, o išlieka toks pat, neatsižvelgiant į minėtą sumą.

59 Iš to matyti, jog kadangi atitinkamas laikotarpis, į kurį atsižvelgiama taikant neapmokestinamąją sumą, nepriklauso nuo apmokestinimo bazės sumos, bet gali būti taikomas apdovanotajam dėl jo, kaip apmokestinamojo asmens, statuso, apdovanotojo nerezidento, kuris gauna dovaną, apmokestinimas nėra aplinkybė, kuri, atsižvelgiant į šį laikotarpį, lemia objektyviai skirtingą šio apdovanotojo situaciją, palyginti su apdovanotojo nerezidento, kuris įgyja dovanojamą turtą iš dovanotojo rezidento, arba apdovanotojo rezidento, kuris dovanojamą turtą įgyja iš dovanotojo nerezidento, situacija (pagal analogiją žr. 2013 m. spalio 17 d. Sprendimo *Welte*, C-181/12, EU:C:2013:662, 55 punktą).

60 Galiausiai reikia išnagrinėti, ar tokie kapitalo judėjimo apribojimai, kaip nurodyti šio sprendimo 48 punkte, gali būti objektyviai pateisinami kuriuo nors privalomu bendrojo intereso pagrindu.

Dėl apribojimo pateisinimo remiantis privalomaisiais bendrojo intereso pagrindais

61 Dėl apribojimo, kuriuo nerezidentai traktuojami nepalankiau, kiek tai susiję su dovanojamo turto vertės susumavimo laikotarpiu, į kurį atsižvelgiama taikant didesnę neapmokestinamąją sumą, pateisinimo galimai taikytinu bendrojo intereso pagrindu, Vokietijos vyriausybės pateikti motyvai nėra pagrįsti.

62 Pirma, kalbant apie motyvą, susijusį su būtinybe užtikrinti Vokietijos mokesčių sistemos vientisumą, primintina, kad iš teismo praktikos iš tiesų matyti, jog šis motyvas gali pateisinti naudojimosi pagal Sutartį garantuojamomis pagrindinėmis teisėmis apribojimą. Vis dėlto tam, kad toks pateisinimas būtų tinkamas, reikia įrodyti tiesioginį ryšį tarp atitinkamos mokesčių lengvatos ir jos kompensavimo konkrečiu apmokestinimu (žr. minėto 2010 m. balandžio 22 d. Sprendimo *Mattner* C-510/08, EU:C:2010:216, 53 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

63 Taigi, šiuo atveju pakanka konstatuoti, kad, nors Vokietijos vyriausybė tik bendrai nurodo, kad priėmus *ErbStG* 2 straipsnio 3 dalį buvo padarytas apdovanotųjų asmenų apmokestinimo tvarkos „visiškas pakeitimas“ ir kad visa nauda ir trūkumai, susiję su vienos ar kitos asmenų apmokestinimo tvarkos, kurią gali pasirinkti įgijėjas nerezidentas, taikymu, „vieni kitus kompensuoja“, ji neįrodė, kaip per 20 metų dovanoto turto vertės suma, kai įgijėjas prašo taikyti didesnę neapmokestinamąją sumą, gali būti laikoma tinkama priemone užtikrinti mokesčių sistemos vientisumo tikslą. Šiuo klausimu pažymėtina, kad mokestinė nauda, atsirandanti, siekiant taikyti didesnę neapmokestinamąją sumą, atsižvelgiant į dešimties metų iki dovanojimo sandorio, kurio bent viena šalis yra Vokietijos rezidentė, nėra kompensuojama jokiu konkrečiu apmokestinamu dovanojamo turto mokesčiu (pagal analogiją žr. 2010 m. balandžio 22 d. Sprendimo *Mattner*, C-510/08, EU:C:2010:216, 54 punktą ir 2013 m. spalio 17 d. Sprendimo *Welte*, C-181/12, EU:C:2013:662, 60 punktą).

64 Iš to matyti, kad pagrindinėje byloje nagrinėjama teisės norma, kaip nurodyta šio sprendimo 48 punkte, negali būti pateisinama būtinybe išsaugoti Vokietijos mokesčių sistemos vientisumą.

65 Antra, kiek tai susiję su teritoriškumo principu ir nurodyta būtinybe tolygiai paskirstyti apmokestinimo kompetenciją valstybėms narėms grindžiamu pateisinimu, primintina, kad tai yra teisėtas Teisingumo Teismo pripažintas tikslas (2013 m. lapkričio 7 d. Sprendimo *K*, C-322/11, EU:C:2013:716, 50 punktas ir jame nurodyta teismo praktika).

66 Vis dėlto pažymėtina, kad šiuo atveju skirtingas vertinimas, susijęs su laikotarpiu, į kurį atsižvelgiama taikant neapmokestinamąją sumą, išplaukia vien iš atitinkamų Vokietijos teisės aktų taikymo (šiuo klausimu žr. 2008 m. rugsėjo 11 d. Sprendimo *Arens-Sikken*, C-43/07, EU:C:2008:490, 41 punktą). Be to, Vokietijos vyriausybė neįrodė, kad šis skirtingas vertinimas yra būtinas siekiant užtikrinti Vokietijos Federacinės Respublikos kompetenciją apmokestinimo srityje. Taigi, Vokietijos vyriausybė klaidingai rėmėsi šiuo pateisinimu.

67 Taigi, konstatuotina, kad šiuo atveju neįrodyta, kad apribojimas, kaip antai nustatytas šio sprendimo 48 punkte, leidžia pasiekti šio sprendimo 44 punkte nurodytus bendrojo intereso tikslus, kurių, Vokietijos vyriausybės teigimu, ji siekia.

68 Atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta, į pateiktą klausimą reikia atsakyti, kad SESV 63 ir 65 straipsniai turi būti aiškinami taip, kad jie draudžia nacionalinės teisės normas, kuriose, kiek tai susiję su nerezidentų sudarytais dovanojimo sandoriais, nesant atskiro įgijėjo prašymo, numatyta vadovautis mokesčių apskaičiavimo tvarka, kai taikoma mažesnė neapmokestinamoji suma. Pagal šiuos straipsnius taip pat bet kuriuo atveju draudžiamos nacionalinės teisės normos, pagal kurias tokio įgijėjo prašymu numatoma vadovautis mokesčių apskaičiavimo, taikant didesnę neapmokestinamąją sumą, tvarka, taikoma dovanojimo sandoriams, kurių bent viena šalis yra rezidentė, pagal kurią įgijėjui nerezidentui leidžiama apskaičiuojant mokesčius, kurie turi būti sumokėti už nagrinėjamą dovanojimo sandorį, pasirinkti susumuoti šio įgijėjo iš to paties asmens per dešimt metų iki dovanojimo ir dešimt metų po jo įgyto turto vertes.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

69 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (pirmoji kolegija), nusprendžia:

SESV 63 ir 65 straipsniai turi būti aiškinami taip, kad jie draudžia nacionalinės teisės normas, kuriose, kiek tai susiję su nerezidentų sudarytais dovanojimo sandoriais, nesant atskiro įgijėjo prašymo, numatyta vadovautis mokesčių apskaičiavimo tvarka, kai taikoma mažesnė neapmokestinamoji suma. Pagal šiuos straipsnius taip pat bet kuriuo atveju draudžiamos nacionalinės teisės normos, pagal kurias tokio įgijėjo prašymu numatoma vadovautis mokesčių apskaičiavimo, taikant didesnę neapmokestinamąją sumą, tvarka, taikoma dovanojimo sandoriams, kurių bent viena šalis yra rezidentė, pagal kurią įgijėjui nerezidentui leidžiama, apskaičiuojant mokesčius, kurie turi būti sumokėti už nagrinėjamą dovanojimo sandorį, pasirinkti susumuoti šio įgijėjo iš to paties asmens per dešimt metų iki dovanojimo ir dešimt metų po jo įgyto turto vertes.

Parašai.